

KAŠTÁNEK

6/2019

Vánoční přání členům farní rodiny

Bratři a sestry,
o Vánocích jsme svědky převeliké události. Nekonečný, všemohoucí a milosrdný Bůh vstupuje do dějin světa tak převratným způsobem, že přijímá z lásky k nám omezenost a křehkost lidské existence. Stává se pro nás Ježíšem. Rodí se ze ženy, aby se stal naším bratrem a společníkem na cestě. Všichni jsme zváni, abychom se kolem něho shromáždili ve společenství církve, která je základem nového světa zaslíbeného v Bibli těmito slovy: „Nikdo

nebude škodit ani zabíjet na celé mé svaté hoře, protože poznání Hospodina naplní zemi, jako vody pokrývají moře“ (Iz 11,9). **Prožijme tedy vánoční dobu společně, pevně semknutí v radosti z našeho úžasného Boha, ve zpěvu, pokoji a odpočinku, upřímné sounáležitosti a zbožném jásetu uprostřed slz nejrůznějšího druhu!** Napodobujme lásku našeho Pána a buďme ochotni nabízet své rámě tomu, kdo se – podobně jako Panna Maria před porodem – jen stěží drží na nohou! Vše dobré v novém roce vám přeje a v modlitbě vyprošuje

otec Tomáš

Foto: Člověk a víra / Ivana Bužková

Vánoce pro všechny

Vánoce. Asi žádná událost v roce s sebou nese tolik atmosféry a děti se již po generace netěší na jiný ze svátků takovým způsobem. Což je dobře. I já se na ně každý rok těším i přesto, že již mám dětství a snad i pubertu úspěšně za sebou (s čímž tedy tatínek úplně nesouhlasí). Trochu mě ale mrzí, když slyším, jak někdo tuto křesťanskou tradici shazuje a mluví o ni bez jakékoliv úcty. Nevím, jestli je to dnešní dobou, ale často slyším, jak jsou Vánoce jen a jen komerční a jakoby nucené... A přesně proti tomu se chci ohradit. Asi za to vděčím svým rodičům, jelikož ti mají tu zásluhu. Zásluhu na tom, že jsem prosincové svátky měla spojené s příjemnou vůní perníčků a skořice, s veselou rodinnou atmosférou u stolu, s milým (ne však nezbytným) rozbalováním dárků, ale především s připomínáním si příchodu Pána Ježíše Krista. A to je pro mě silné téma i do dnešních dnů. Pamatuji si, jak jsem jako malá stála v brodeckém kostýlku před Betlémem, kde jsem každý rok, hned po kontrole medvěda, upřela pohled na malého Ježíška. Maminka mi pošeptala, ať si kleknu a poděkuji, protože se Pán Ježíš takto nuzně narodil pro nás. Nechácala jsem to. Nechácala jsem, jak někdo tak velký nás může mít rád tolik, že se kvůli nám narodí do těchto chudých poměrů. A asi proto mě tyto svátky tak udivují. Vždy mi připomenou, že na tom všemožném komfortu, o nějž tak všichni bojujeme a v kterém dnes žijeme, zas tak moc vlastně nesejde. Ale to si lidé uvědomí často, až když jde o život. Říct tím chci snad to, že za pocit, jakým vnímáme svátky narození Páně, si můžeme sami. Kouzlo v celém příběhu Ježíšova života je jen na nás, abychom se jej snažili správně uchopit. Není snad smutné, když v celém tom

shonu při shánění dárků, pečení i uklízení si ani nevzpomeneme na toho malého chlapečka, jenž celý svůj život daroval za nás již od samého narození? A pro nás z mladších generací: to, jakým způsobem předáme našim dětem způsob slavení Vánoc, může jednou ovlivnit dost velkou část jejich života.

Další věcí, kterou asi nemůžu nezmínit, je snaha pamatovat na druhé. Ne všichni mají takové štěstí na přátele, rodinu, zdraví. Tyto svátky jsou bohužel pro mnohé smutným obdobím, protože je nemají s kým trávit, a cítí se osaměleji víc, než kdy jindy. Nebo třeba řeší zdravotní či existenční problémy a o klidných svátcích si mohou nechat jen zdát. Zkuste, prosím, zvážit jakoukoliv pomoc: je spousta projektů, do kterých se můžeme zapojit: Ježíškova vnučata, Život dětem, Krása pomoci, Adopce na dálku, UNICEF, Charita Česká republika a tak dál. Nejvíce ale stejně pomůže modlitba. Proto Vás znovu prosím, zkuste zvláště v těchto dnech vnímat lidi kolem sebe, lidi v nouzi. Zjistíte, že takových je opravdu hodně.

Zároveň Vám všem přeji ty nejkrásnější prožití svátků a radost z narození Vykupitele.

Veronika Chrástková, Brodek

Ohlédnutí za Národní poutí do Říma v listopadu 2019

Být 12. listopadu 1989 v Římě ve svatope-
trské bazilice při kanonizaci naší princezny
Anežky Přemyslovny, byl pro mě doslova
zázrak. Navíc jsem tam byla spolu s deseti
tisíci spoluobčany z naší tehdejší Českoslo-
venské socialistické republiky a dvěma tisíci
krajany z celého světa. Jeli jsme tam spo-
lečně s manželem, dvěma nejstaršími dětmi
(15 a 13 let) na 3 dny, spali ve spacácích pod
stanem a živili se ze zásob, které jsme vezli
s sebou. V davu poutníků byli i moji rodiče
a bratr. Pro většinu z přítomných byla tato
pouť první cestou za železnou oponu - a jak
se ukázalo po návratu domů - také posled-
ní. Za 5 dnů od svatořečení Anežky České
se 17. listopadu komunistická diktatura i se
železnou oponou začala hroutit do propadli-
ště dějin. Přišla tolik očekávaná svoboda a s
ní velké změny. To, co se do té doby zdálo
pouhou fikcí, začalo být postupně realitou.
Vůbec by mě tenkrát nenapadlo, že se sem
přesně po 30 letech vrátím. Ale zázraky se
pořád dějí a já se nyní mohu podělit o své
zážitky z druhé pouti do Říma ke sv. Anežce.
Ale postupně.

Čas plynul a náš národ se učil žít ve svobodě
a demokracii. Nebylo to vůbec lehké. Svo-
boda a demokracie předpokládá vychované
a zodpovědné občany. A takoví zde očivid-
ně nebyli. Dvě generace prožily své mládí a
tím i osobnostní formaci za socialismu. Po
opadnutí euforie se brzy dostavily následky.
Každý z nás je určitě vnímá a ptá se: „Co s
tím?“ Především je potřeba zvednout oči k
Pánu dějin - k Bohu. On má běh světa ve
svých rukou a má nás rád. On nám tenkrát
na přímlovu sv. Anežky daroval svobodu
a bez krveprolití u nás ukončil zločinecký
režim. Sluší se mu tedy za vše poděkovat.

Když Ježíš uzdravil deset malomocných, jen
jeden se vrátil, aby mu poděkoval. Vděčnost
je vzácná vlastnost. Kdo ji má v srdci, ten
je vždycky požehnaný a šťastný - a kdo dě-
kuje Bohu, ten zároveň prosí. Znovu se tedy
čestí katolíci - zástupně za svůj národ - vy-
dali po 30 letech v listopadových dnech do
Říma, tentokrát **PODĚKOVAT** - za svobodu
a **PROSIT** za naši vlast a národ.

Je dobře, že se tam s poutníky - laiky vyda-
lo dost kněží, řádových sester i všichni naši
biskupové (až na nemocného bisk. Posáda),
kteří pouť zaštitili a vedli. K oficiální národ-
ní pouti českých a moravských diecézí u pří-
ležitosti svatořečení sv. Anežky České, která
četla 3 tisíce organizovaných poutníků, se
přidala na poslední chvíli asi tisícovka pout-
níků, kteří vyjeli na vlastní pěst. K těm, kteří
putovali do Říma prostřednictvím cestov-
ních kanceláří (autobusy, vlaky či letadly)
patřila také skupina 50 poutníků z děkanátu
Přerov, která zahrnovala i několik „přespol-
ních“ poutníků a pět kněží: P. Pavla Barbořá-
ka (Určice), P. Pawla Billinského (Osek), P.
Zdeňka Mlčocha (Dřevohostice), P. Tomáše
Klíče, (Rokytnice) P. Petra Utíkala (Jezerni-
ce). Cestu autobusy a ubytování organizačně
zajistila CK Miklas Tour Prostějov.

V neděli 10. 11. po 13. hod. odjíždí naše
poutní výprava s požehnaním otce děkana
Josefa Rosenberga od Centra SONUS v Pře-
rově. Předzastávka se koná v Rokytnici, kde
nastupuje vedoucí výpravy - tamější farář P.
Tomáš Klíč, (jedou s námi i jeho rodiče z
Prostějova), dále Smětalová Terezie a Anna
(Rokytnice), paní Palásková (Citov), Horá-
ková Lenka (Brodek), Tomáš a Irena Mrvo-
vi (Luková) i můj manžel Vladimír a já (z
Kokor). Dostáváme poutní balíčky. Cestou,

kteřá vede přes Mikulov, Vídeň a dále na jih, se modlíme, zpíváme a také sledujeme film Quo vadis. Za měsíčné noci k nám při přejezdu rakousko-italských hranic shlíží spoře zasněžené vrcholky Alp. Cesta je klidná a většina z nás pospává.

V pondělí 11. 11. se za mírného deště blížíme k Věčnému městu. Po ranní hygieně na motorestu a zaplacení povolení ke vjezdu do Říma se v dopolední špičce náš autobus poposunuje doporučenou oklikou až k nádraží Termini. Naproti jeho hlavní pasáži si v hotelu Siracusa na via Marsala ukládáme v depozitu svá zavazadla a autobus se vrací na parkoviště na okraji Říma. Prší a naše poutní skupina vyráží k jedné ze 4 hlavních římských bazilik: Santa Maria Maggiore – největšímu mariánskému kostelu v Římě. Krásná bazilika skrývá pod hlavním (papežským) oltářem relikvii betlémských jesliček a v levé boční kapli obraz Panny Marie s Ježíškem (Salus Populi Romani), před kterým papežové poslední doby po svém zvolení svěřují v soukromé modlitbě církev i svůj pontifikát Panně Marii. V tomto chrámě r. 868 uznal papež Hadrián II. staroslověnštinu za liturgický jazyk a vysvětil sv. Metoděje i jeho žáky na kněze. V nedalekém řeckém klášteře při kostelu sv. Praxedy byli Cyril a Metoděj (později jen Metoděj) během svého římského pobytu (listopad 867 - prosinec 869) ubytováni. Zde 14. 2. 869 zemřel sv. Cyril a byl pochován v kryptě kostela sv. Klimenta. V kostele sv. Praxedy je pohřben Jan z Jenštejna, druhý pražský arcibiskup, který uprchl do Říma před králem Václavem IV. (Ten místo něj chytil a umučil jeho generálního vikáře, Jana z Nepomuku.)

Po prohlídce a soukromé modlitbě pokračujeme směrem do centra starověkého Říma: ke Koloseu, kde prolily svou krev tisíce křes-

řanů. K pahorku Palatin, císařskému paláci (Zlatý dům) a Foru Romanu. Výklad nám podává P. Tomáš Klíč, který v Itálii studoval, ovládá italštinu a dokáže se velmi dobře orientovat ve zdejších poměrech i historii. Během pěší cesty kolem Fora Romana nás potkává (po předchozích přeháňkách) vydatná bouřka, i s blesky a hromy. Část skupiny se uchyluje do pizzerie k obědu, část obědvá ze svých zásob a pokračuje k Santa Maria Maggiore. Před ní stojí vojenská vozidla, vojáci se samopaly a hned vedle nich kontrolní stanoviště s pomalu končící dlouhou frontou. Když vstupujeme dovnitř, je už plno a nezbývá než stát. Naše poutní společenství teď v 15 hod. v čele s biskupy zahájí mši sv. národní pouť českých a moravských diecézí u příležitosti 30. výročí svatořečení sv. Anežky České v Římě. Vedením bohoslužby jsou pověřeni moravští biskupové: hlavní celebrant - olomoucký arcibiskup Jan Graubner, kazatelem je brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Mši svatou (stejně jako mše sv. v další dny) doprovázejí zpěvem a hudbou spojené pěvecké sbory a orchestry (Collegium Hortense, Entropie, Pěvecký sbor Stojanova gymnázia Velehrad, Schola brněnské mládeže a SMOG) – všichni pod vedením Plk. Jana Zástěry. Po mši svaté spěcháme pěšky na hotel, ubytováváme se, převlékáme do suchého oblečení, rozvěšujeme k uschnutí mokré oblečení a boty a jdeme na večeri do nedaleké restaurace.

V úterý 12. 11. se po snídani v hotelu (formou švédských stolů) vydáváme autobusem do Vatikánu. Je pod mrakem, občas přeháňky. Vystojíme frontu před kontrolními stanovišti a vstupujeme do baziliky sv. Petra, jejíž krása a vznešenost dojíká každého katolíka. Vpravo Michelangelova Pieta, pak boční oltář sv. papeže Jana Pavla II., který bude při

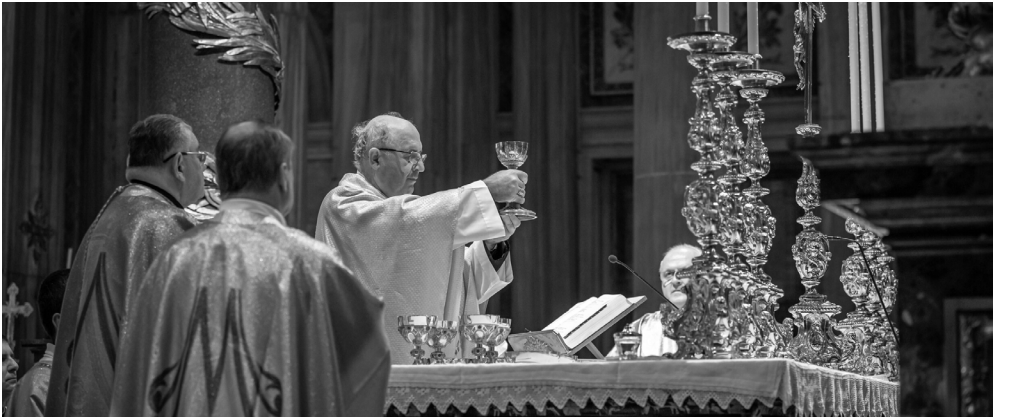

této hlavní mši naší poutě vedle sv. Anežky mnohokrát s vděčností vzpomínán. Obsazujeme místa vedle hlavního papežského oltáře. Za ním v apsidě pod krásným vitrážním oknem (českého původu) s vyobrazením holo-bice symbolu Ducha svatého začíná v 10 hod. mše sv. Hlavním celebrantem je kardinál Dominik Duka. Pomocný biskup pražský - Zdenek Wasserbauer – ve svém kázání nejprve vzpomíná na svou účast zde na pouti v r. 1989 a pak hovoří o třiceti letech svobody, o vývoji v naší vlasti, o tom, co se podařilo a co ne. Po mši sv. se naši biskupové a kněží shromažďují u oltáře sv. Václava. Právě tato mše sv. ve výroční den kanonizace sv. Anežky s přímluvami za naši vlast a závěrečný prosebný zpěv svatováclavského chorálu a naší i slovenské hymny (v r.1989 se národní poutě účastnili i Slováci) jsou pro mě nejsilnějšími okamžiky celé pouti. Pouze biskupové a členové oficiální delegace pak sestupují do katakomb pod bazilikou, kde se modlí u sochy sv. Anežky České, u hrobu sv. Petra a na místě, kde byl původně (před převozem do vlasti) pohřben kardinál Josef Beran.

Po mši svaté se naše poutní skupina vydává na prohlídku vatikánských muzeí. V Sixtinské kapli, na místě volby papežů, obdivujeme nejen výjimečnost tohoto místa, ale též krásná díla barokních umělců s bezkonkurenční freskou Posledního soudu od Michelangela. Poté se vydáváme metrem z nedaleké stanice Ottaviano k Lateránské bazilice. Zde se od 18 hod. ve zcela zaplněné bazilice ponořují tisíce českých poutníků do hudby slavnostního koncertu ke cti sv. Anežky, nazvaného „České nebe září“. Tvoří jej výběr z cyklu duchovních kantát o českých světcích. Zpívají sólisté a sbor Collegium Hortense z Teplic za doprovodu Hudby Hradní stráže a

Policie ČR pod vedením Plk. Mgr. Jana Zástěry. Krásný, povznášející zážitek.

Manžel a já spolu s manželi Mrvovými spěcháme po koncertě ještě do nedalekého kostela sv. Marcelina a Petra. Zde v titulárním kostele kardinála Dominika Duky, zaplněném do posledního místa, zpívá a hraje za přítomnosti otce kardinála Brněnská schola mládeže Koncert chval pod taktovkou Štěpána Policera. Zdravíme se s naší vnučkou Zdislavou (houslistkou, dcerou nejstaršího syna, který zde byl s námi na pouti v r. 1989). Jak krásně se některé historie uzavírají! Po koncertě spěcháme nočním Římem pěšky do hotelu, protože metro se už zavírá. Středa 13. 11. Den generální audience u Svatého otce Františka. Po snídani jedeme autobusem do Vatikánu. Spěcháme. Než jsme prošli bezpečnostní kontrolou, ztrácíme šanci dostat se do sektoru (se židlemi) pro české poutníky, který nám byl před bazilikou sv. Petra vymezen. Zůstáváme aspoň poblíž obrazovky nedaleko bronzového sousoší „Andělé nevědí“ (znázorňujícího ve 140 postavách uprchlíky různých období a kultur s andělem uprostřed, které před nedávnem požehnal Sv. otec). Papež František našťastí objíždí Svatopetrské náměstí, takže je nám na dohled. Vidíme na obrazovce (tam vpředu) naše spolupoutníky i Sv. otce, jak se s nimi srdečně zdraví, bere do náruče české děti, líbá je a žehná jim. Začíná generální audience několikrát zavlažena přeháňkami. V několikajazyčném čtení (kromě češtiny) o Priscile a Aquile, kteří spolupracovali se sv. Pavlem na šíření evangelia, papež v následném výkladu hovoří o poslání laiků v současné církvi. Po audienci předávají naši biskupové Sv. otci dar českých poutníků, sochu „Koruna sv. Anežky“, spojený s finančním darem ve výši 50 tisíc euro pro chudé a

potřebné. (Nepodařilo se nám dostat se blíž než na 100 m, abychom si darovanou sochu prohlédli.)

Po generální audienci se metrem přesunujeme na Laterán, procházíme kolem komplexu budov náležejících lateránské univerzitě, zastavujeme se v Konstantinově osmibokém baptisteriu (kde ale císař pokřtěn nebyl). Část naší poutní skupiny jde do pizzerie na oběd. Já obědvám ze zásob a přes kontrolní stanoviště vstupuji do Lateránské baziliky zaujmout 2 hodiny dopředu místo, abych při mši sv., sloužené v 15 hod. na závěr naší národní poutě, byla blíž oltáře a viděla. Hlavním celebrantem je litoměřický biskup Jan Baxant, který na začátku mše sv. zdůrazňuje důležitost služby nemocným a lidem v nouzi a vyzvedá v tomto směru odkaz naší sv. Anežky České. Kázání má českobudějovický biskup Josef Koukl. V reakci na naše díky za propůjčení Lateránské baziliky k nám velmi emotivně promlouvá její rektor, který nám ze srdce děkuje za svědectví živé víry! Po mši sv. se vracíme na hotel a večeříme v naší nedaleké restauraci.

Čtvrtek 14. 11. Zatímco většina účastníků národní pouti už je na cestě do vlasti, my máme dnes na programu poznávací cestu Římem. Po snídani odjíždíme metrem a pak vystupujeme na pahorek Aventin. Když se stala druhému pražskému biskupovi sv. Vojtěchovi situace v Čechách neúnosnou (stále praktikující mnohoženství a obchod s otroky), odešel do Říma. Ve zdejších kláštere benediktnů vstoupil do jejich řádu a odtud r. 992 přivedl do Prahy první benediktiny. Naše poutní skupina zde na Aventinu (v místě, kde se počátkem 13. stol. usadili pod vedením sv. Dominika první otcové z Řádu kazatelů) slaví s našimi kněžími mši svatou v prastaré bazilice sv. Sabiny.

Po bohoslužbě jdeme dolů, kolem Circa Maxima, se zastávkou v kostele Sv. Marie in Cosmedin až ke kostelu sv. Bartoloměje, který stojí na jediném ostrově řeky Tiberu. Zde je vlevo od oltáře vyvýšena boční kaple zasvěcená sv. Vojtěchovi. Pod obětním stolem jsou jeho ostatky a kromě jeho vyobrazení na oltářním obraze je zde i jeho ikona – dar Poláků. V tomto kostele jsou na bočních oltářích (každý je věnován jednomu světa-dílu) umístěna jména mučedníků posledního století a vždy nějaký jejich osobní předmět, který používali. Je zde např. brněnská rodačka bl. M. Restituta Kafková – mučednice fašismu, Jerzy Popieluszko – mučedník komunismu).

Pokračujeme v pouti uličkami Zátibeří k nejstaršímu mariánskému kostelu v Římě, St. Maria in Trastevere. I tady stojí vojenské auto a hlídají vojáci. V podloubí je na průčelí kostela středověká freska znázorňující zvěstování Panně Marii archandělem Gabrielem – a co zajímavého: za ní stojí náš kníže sv. Václav! V každém kostele se zdržíme k tiché soukromé modlitbě.

Pokračujeme přes Benátské náměstí kolem památníku sjednotitele Itálie, krále Viktora Emanuela II., ke známé fontáně Di Trevi (kam se už nesmějí házet mince), ke Kvirinálu (sídlu prezidenta). Vracíme se k hotelu a odtud se pěšky vydáváme (především na žádost poutníků z přerovské farnosti sv. Vavřince) k bazilice sv. Vavřince. U jeho hrobu, v kryptě pod hlavním oltářem, se pod vedením zaměstnankyň Charity Přerov modlíme ke statečnému a věrnému jáhnu - mučedníkovi, jenž měl na starosti chudé, nemocné a potřebné. Za tmy si ještě prohlédneme zdejší rajsou zahrada a vracíme se do hotelu. Po večeři v nedaleké restauraci

se scházíme v hotelové jídelně k hodinové besedě, kde si jen tak povídáme a sdělujeme zážitky. Dnes jsme nezmokli, nepršelo.

Pátek 15. 11. Ráno si balíme zavazadla a ukládáme je do depozitu hotelu. Po snídani se vydáváme metrem k poslední ze 4 velkých římských bazilik – ke sv. Pavlovi za hradbami. Kněží z naší výpravy umožňují nám poutníkům přistoupit ke svátosti smíření, což je s povděkem přijato. Po prohlídce máme společnou mši sv. v apsidě za papežským oltářem ještě s jinými poutníky od Brna. Zatímco jsme v bazilice, venku se přehnal bouřka. Po mši sv. si někteří kupují občerstvení v přílehlém stánku, někteří se posilňují z vlastních zásob. Odjíždíme metrem a autobusem na Via Aelia Antica. Nedaleko této prastaré cesty býval starověký hřbitov, kam první křesťané pohřbívali své mrtvé. Později, až do vydání Ediktu milánského r. 313, své mučedníky a také se tady scházeli k bohoslužbám. Trojpatrové katakomby vyhloubené v červenohnědém sopečném tufu jsou nesmírně působivým místem. Zde byli pohřbíváni ti, kteří uvěřili uprostřed deka-

dentní, zhýralé pohanské římské společnosti v Krista. Podle své víry žili, a když bylo nutné víru veřejně přiznat, tak raději zemřeli. A to velmi často příšerným drastickým mučením, jakého byli tehdejší pohané schopni. Ty vzpomínky na němá svědectví jejich hrobů se mně vrací a kladu si otázky: jak žiju já ve svobodě svou víru? Jak žijeme my, křesťané 21. století, v této duchovně plytké konzumní společnosti naší víru? Jak předáváme její poklad svým dětem, vnoučatům, dalším generacím?

Během prohlídky katakomb se přehnal další bouřka. Cestou na zastávku autobusu nás dostihne dnešní třetí bouřka - doslova průtrž mračen. Všichni jsme promoklí tak, že po příchodu na hotel musíme nejprve otevřít svá zavazadla a převléct se do toho, co bylo sice ušpiněné, ale suché. Ve 20 hod. se vydáváme se zavazadly pasáží na druhou stranu nádraží Termini, kde nás čeká náš autobus. Nakládáme zavazadla, usedáme na svá sedadla a vyjíždíme z Věčného města směrem k domovu.

Sobota 16. 11. Cesta domů jen se 3 zastávkami probíhá bez problémů, a tak naši řidiči nemusejí odstavovat autobus na povinnou 8 hodinovou přestávku. Před 13. hod vystupuje většina poutníků v Přerově a pak krátce na to i my další v Rokytnici.

Jsem hluboce vděčná Bohu, že mi dopřál se této poutě zúčastnit. Osobně jsem ji prožívala jako poděkování Bohu ze dar svobody a prosbu za náš národ, aby se otevřel Kristu a jeho evangeliu, i za svou rodinu, „aby nás Bůh zachoval ve svém jménu“. Děkuji tímto P. Tomáši Klíčovi, který se v nelehkých podmínkách ujal vedení padesátičlenné poutní výpravy, děkuji vám všem spolupoutníkům za krásné křesťanské společenství. Pokoj vám!

Růžena Jurečková, Kokory

Národní pouť do Říma podhruhé

Národní pouť do Říma k 30. výročí svatořečení Anežky České pohledem vesničana ve městě (11. - 13. listopadu 2019)

Co se týče duchovního zážitku, bylo to krásné, pro věřícího člověka velkým obohacením jeho víry. Děkuji za to, že jsem se mohla zúčastnit něčeho tak silného a povzbuzujícího pro své vědomí a duši.

Na druhou stránku město Řím byl pro mne velkým překvapením a šokem. Mentalita Itálů je opravdu velice jiná. Dopravní předpisy nejspíše existují jen teoreticky, v realitě kdo víc troubí, ten víc jede. Odpadkové koše na ulicích prakticky nejsou. Je na každém, jak s tím naloží. Osobní prostor, hlavně v městských dopravních prostředcích, nerespektuje nikdo. Pro nás, pro lidi zvyklé na svůj osobní prostor, bylo velkým překvapením mít obličej na obličej a na zádech přilepeného dalšího cestujícího. Jízdní řády? Zapomeňte na ně, až to přijede, tak to přijede. Zažili jsme i situaci, kdy řidič v průběhu jízdy zastavil a šel si vykouřit cigaretu. Pak se jelo vesele dál (mám nutkání za každou větou kliknout smajlíka, bylo to opravdu vtipné).

Do středy, kdy se konala audience se Svatým otcem, nás neustále doprovázely bouřky a déšť. Naše boty vzaly za své, ale po audienci vysvitlo sluníčko a zažili jsme i počasí krásné, slunečné a objeování Říma bylo hned veselejší.

Ráda bych vás provedla posledním dnem našeho pobytu. Návštěva baziliky sv. Pavla za hradbami, kde se konala naše poslední mše svatá, byla krásným zakončením. Velmi děkuji všem kněžím za všechny mše, které pro nás připravili, a hlavně otci Tomášovi, který nám dělal průvodce a vlastně i porad-

ce a tlumočníka. Vždy poradil, pomohl a byl oporou. Ten den jsme navštívili i katakomby (catacombe s. callisto). V roce 1849 byly znovu objeveny ztracené Kalixtovy katakomby podél Via Appia Antica. Katakomby byly zřízeny na počátku 3. století jako hlavní římský křesťanský hřbitov, na němž bylo pohřbeno devět papežů z 3. století. Jedná se o dlouhé, úzké chodby v několika patrech, sahající až třicet metrů do hloubky. I když trpím strachem z podzemí, uzavřených prostor, nějakým Božím řízením se stalo, že skupina získala dvě vstupenky zdarma. Po přemlouvání, že by přišly nazmar, jsem se odvážila vstoupit. Nevstupovala jsem hrdinně, ale držela jsem se manželovy ruky jako malá holka. Nakonec jsem to přežila a nelitovala jsem, bylo to opravdu zajímavé.

Po tomto zážitku nás (aniž bychom to tušili, i když někteří už chtěli jet k autobusu a do-

mnívali se, že tam opravdu míříme) vedl nás průvodce, otec Tomáš, parkem u katakomb směrem k cestě Via Appia, a to byla ta pravá kalvárie pouti. Chytla nás bouřka, která většinou účastníkům udělala z deštníků jen směšná torza hůlek a látky, ale i přesto jsme prošli tou cestou tam a zpět až na zastávku autobusu, kde jsme čekali cca 50 minut. Představa té situace je pro mě teď velice zábavná. 50 turistů na malém chodníčku u zdi s rozlámanými deštníky, v dešti, tmě, zimě. A stejně nás humor neopouštěl. Někteří stateční se postavili na kraj louží, které byly u cesty, aby projíždějící auta neudělala z vodníků mořské víly. Za to patří velké díky statečným mužům, kteří chránili naše (už tak mokré) svršky.

Nedovedete si představit, jakou radost způsobil příjezd autobusu městské dopravy. Modlitby byly vyslyšeny. Na závěr všeho, když jsme nastoupili, zjistili jsme, že v autobuse netěsní střecha. Rozložili jsme tedy naše skorodeštníky a za hřmotného pobavení a smíchu jsme dojeli až do hotelu pro kufry. Při noční cestě domů bylo ticho jako v hrobě, spánek nás přemohl a nebylo divu. Všechno zlé je k něčemu dobré. Nové zážitky, noví přátelé a milé věci se získávají nejlépe tehdy, když člověk něco obětuje a prožije. Tímto chci všem poutníkům, kteří s námi prošli poutí, poděkovat a pozdravit je, ať jsou nadále takoví, jací jsou. Bylo to super. S láskou vaše

Ludmila Chrastinová, Kokory

Národní pouť do Říma potřetí

Při velmi dobře promyšlené pouti do Říma mne osobně nejvíce oslovila návštěva baziliky sv. Sabiny, což je dominikánský klášter, kde jsme mohli prožít společně mši svatou se čtením knihy Moudrosti. Každý se mohl zamyslet nad krásou, moudrostí a silou Boží. Některé dojmy se nedají popsat, ale jen prožít. Sešli jsme se z různých farností, lidé se svými slabostmi, bolestmi, starostmi, nemocemi, nedokonalostmi, s většími nebo menšími schopnostmi svěřit se do rukou Božích. Na Svatopetrském náměstí jsme potkali ubohou ženu, pravděpodobně migrantku, která žádala o peníze. Jeden poutník nejenže jí nepřispěl ani sebemenší částkou, ale dokonce si neodpustil poznámku na její osobu. Kdyby nebylo Terezky, tak bych se neudržela a něco mu řekla. Jak by bylo nám, kdybychom se dostali do její situaci. Žijeme si v pohodlí, nemusíme se bát pronásledování... Učím se, když už nepomůžu, alespoň nekritizuji, ne-

soudím, raději se pomodlím. Pravděpodobně zapomněl na slova z evangelia Mt 25,35 nebo Lk 18,11-12. Začneme číst Bibli. Jistě nepochopíme ani si nezapamatujeme vše, ale nějakou větu či krátký příběh ano. A zkusme žít poctivě a upřímně. Otevře se nám celé bohatství Božího slova.

V pátek, poslední den našeho pobytu, jsme šli do baziliky sv. Pavla za hradbami a do katakomb prvních křesťanů. Po prohlídce jsme se vydali na antickou cestu ze 4. století před Kristem, kde nás zastihla silná bouře. Promokli jsme, ani deštníky nám nepomohly, tak byl silný vítr. Po několika kilometrech jsme došli na zastávku a čekali asi tři čtvrtě hodiny. Někteří lidé se modlili, otec Tomáš napjatě vyhlížel vytoužený dopravní prostředek. Část lidí začala být nespokojena. Nebylo možné brát tuto situaci jako malé pokání za sebe a naši vlast? Neměla to být pro nás zkouška? Ukázalo se, že zatím nejsme schopni bez ztráty vnitřního pokoje něco snést, jeden dešť, který přišel v den,

kdy zemřel Ježíš, prožít nějakou hodinu v nepohodlí, když víme, že se budeme moci převléknout do suchého (nebyla až taková zima). Ke cti poutníků je ale třeba dodat, že na tuto nečekanou kalvárii nakonec všichni dokázali vzpomínat s úsměvem.

Otče Tomáši, velké díky za Vaši obětavost, starostlivost a trpělivost s námi. Mnohdy to pro Vás nebylo lehké, ale vždy jste každou situaci dobře zvládl, díky své trpělivosti a pokoře. Věřím, že se mnou souhlasí i ostatní poutníci.

Anička Smětalová, Rokytnice

R.U.R.

Kapacity našich táborů Eden se rok od roku zvětšují a děti na každou akci pořád jen přibývá. Problém je však s vedoucími, kteří na všechny děti, ač se snaží, jak chtějí, jednoduše nestačí. Naštěstí jsme dostali pozvání do továrny Russel Universal Robots, která přišla na trh s prvotřídní novinkou - lidskými roboty. Po dlouhých úvahách jsme se nakonec rozhodli a zúčastnili se 25. října jejich Dne otevřených dveří spolu se skupinkou 25 dětí, abychom do našich řad pořídili výpomocné síly vedoucích a techniků.

Jaké však bylo naše zklamání, když nám pan inženýr předváděl své stroje. Jako lidé se

vůbec nechovali a navíc u nich docházelo k častým poruchám. Ředitel továrny nám však nabídl jednoduché řešení, děti měly vytvořit návrh správného vedoucího a napsat postup výroby. S tím jsme jim následující den pomáhali, až jsme se všichni společně dopracovali k výsledku, jimiž byli X a Y - roboti, perfektně fungující po všech technických stránkách. Chyběly jim však emoce a city. Tím jsme se odradit nenechali a spolu s dětmi jsme všichni vyrazili na nádhernou procházku podzimní krajinou a všemu lidskému je naučili. Na závěr dne jsme jim díky Otci vštíplí i víru v Boha.

Všechno vypadalo velice růžově a my se těšili ze skvělých vynálezů. Zákonitě se tedy muselo něco pokazit. Zbylí roboti se v továrně porouchali a na základě citů, jež X a Y začali vykazovat, zahájili proces jejich likvidace. Nejdříve únosem, který děti úspěšně překazily, později se rozhodli zničit útokem rovnou nás. To se jim nepovedlo jen díky oběti X a Y, kterou pro naši záchranu podstoupili. Robotka X to však odnesla svým životem, o který ji připravil zkrat.

V R. U. R. mají velice šikovné pracovníky, a tak ji přes noc celou opravili. Ráda bych vám popsala, jak to proběhlo, bohužel moje znalosti techniky jsou pro tento účel velice nedostačující. Po jejím probuzení však pro nás následovalo překvapení. Roboty jsme naučili citům tak věrně, až se do sebe zamilovali. Y proto požádal X o ruku, aby svou lásku mohli navždy stvrdit.

Nám tak nastal shon s přípravami robotů veselky. Především v kuchyni se musela Míša

ohánět, jelikož připravit svatební hostinu za jediný den je nad síly snad každého kuchaře. Vše se ale včas stihlo a my tak mohli být svědky krásného svatebního obřadu dvou zamilovaných robotů. Pak nám ale došla jedna věc. Nemůžeme přece teď nutit X a Y jet s námi na tábor jako vedoucí. S menší nevolí jsme se smířili s tím, že se na táboře nevyspíme těch deset hodin, které jsme si plánovali, a nechali je svobodně jít si za svým štěstím.

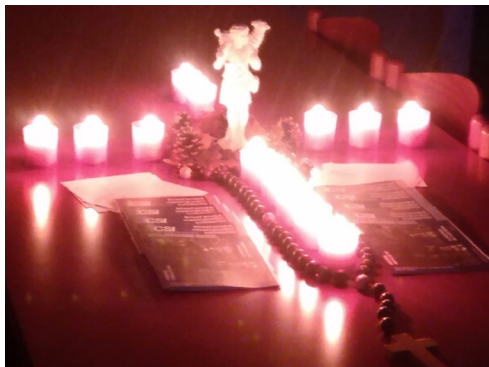
Marie Vystrčilová, Brodek

Červená středa

Ve středu 27. 11. 2019 si křesťané na celém světě připomněli iniciativu Červené středy. Jedná se o kampaň započatou v roce 2016 z popudu britské pobočky křesťanské organizace Aid to the Church in Need (v překladu Církev v nouzi,

zkráceně ACN) a v zásadě jde o společný projekt spočívající ve vzpomínce a především modlitbě zvláště obětované na úmysl pronásledovaných křesťanů. Byť tato iniciativa vznikla v rámci římskokatolické církve, její dopad je vztahován na

všechny křesťany, nikoliv jen na katolíky, a někdy je dokonce interpretována velmi široce ve vztahu ke všem obětem státní perzekuce z obecně náboženských (nejen křesťanských) důvodů. (Do akce Červená středa se např. v České republice zapojuje i Federace židovských obcí.)

V České republice jsme si tento den připomněli teprve podruhé. Stejně jako loni byly některé kostely či církevní stavby nasvíceny červeným světlem, které této akci dalo její jméno. Červená barva nemá symbolizovat nic menšího než krev obětí trpících pro svou víru. Právě těmto lidem bychom měli svou modlitbou poskytovat sílu ve víře a současně jim vyprošovat zvláštní ochranu. Vedle tohoto duchovního rozměru má smysl nepochybně i veřejná deklarace tohoto našeho postoje, projevená právě speciálním nasvícením veřejných budov, aby si všichni kolemjdoucí uvědomili, že to, co oni považují za naprosto samozřejmé, tedy náboženská svoboda, může být (a také je) zdrojem utrpení a příkoří páchaného ze strany totalitních režimů vůči milionům křesťanů. Toto téma o to víc rezonuje právě v naší vlasti v souvislosti s letošní připomínkou 30. výročí sametové revoluce a pádu totalitního režimu. Mnozí z čtenářů nepochybně

přímo osobně nebo v rodině zažili větší či menší útlak ze strany komunistických autorit právě díky svému náboženskému vyznání a jeho veřejnému projevu, např. díky prosté účasti na mši. Takový útlak nemusel spočívat přímo ve věznění či podobné sankci, ale mohlo jít i o „mírnější“ formy perzekuce týkající se zaměstnání, studia či prostého znevýhodnění v běžném osobním životě. Všichni, kdo takovým situacím čelili, nepochybně ocenili každou posilu ve své víře, která byla takovým způsobem zkoušena. Současně si však o to lépe dokáží představit, jak velkou zkouškou prochází víra těch, kdo jsou kvůli ní vystaveni fyzickému násilí, mučení či dokonce smrti.

V rámci našich tří farností jsme si Červenou středu letos připomněli společnou modlitbou růžence v prostorách rokytnické fary. Ona veřejná deklarace se projevila červenými svícemi před farou samotnou, jakož i před některými dalšími církevními stavbami, jako jsou např. kapličky a boží muka, ale také v oknech domů některých farníků. V návaznosti na to bychom měli být všichni připraveni odpovědět na případné otázky sousedů a kolemjdoucích týkající se tohoto osvětlení. V rámci našich farností by právě taková komunikace mohla být současně jedním z prostředků evangelizace. Nelze opomenout ani další podporu pronásledovaných křesťanů formou popsanou ve Zpravodaji CSI (Křesťanské mezinárodní solidarity), který je v několika výtiscích běžně k rozebrání v kostelích našich farností a ve kterém se lze dočíst o mnoha konkrétních případech a nelehkém údělu pronásledovaných křesťanů.

Tomáš Hrnčířik, Rokytnice

Nečekaně úspěšný vstup do soutěže Bible a my

V Rokytnici jsme se letos poprvé zapojili do soutěže Bible a my, jejíž 27. ročník právě probíhá v tomto školním roce. Na faru přichází do náboženství deset šikovných dětí, a abych trošku zjistila, jaké mají znalosti a na co můžu

navázat, rozhodla jsem se využít soutěžní kvíz ze školního kola této soutěže. Na závěr jedné říjnové hodiny si kluci a holky zkusili vyplnit část testu s různými spojovačkami, doplňovačkami, přesmyčkami i vědomostními otázkami. A protože výsledky dopadly výborně, další týden jsme pokračovali zbytkem kvízu. Žáci se tentokrát museli poprat s křížovkou a správně odpovědět na záluďné otázky, týkající se biblického úryvku. Nejvíce bodů v testech nasbíraly sestry Hrnčířikovy. Nabídla jsem jim, že mohou jet do okresního kola, a tak jsme se začaly domlouvat s maminkou. Holky si nastudovaly biblickou knihu Ester (protože to je hlavní letošní téma pro jejich věkovou kategorii), zopakovaly si hledání v Bibli a poctivě se připravovaly. Poslední listopadovou středu jsme se brzy ráno potkaly v

Prerově a spolu s dalšími soutěžícími vyrazily do Hranic na Moravě, kde se tradičně koná naše okresní kolo.

Do Hranic se sjelo na šedesát vítězů školních kol, kteří byli po přivítání rozděleni podle věkových kategorií do čtyř skupin. Každá se svým vedoucím vyplňovala ve své třídě soutěžní kvízy. Než porota kvízy opravila, děti měly program a po návratu se konal rozstřel - ve II. kategorii se bojovalo o 1. a 2. místo. Setkaly se v něm Liduška Hrnčířiková z Rokytnice a Anička Navrátilová z Brodku. V rozstřelu čekaly na holky tři záluďné otázky a Liduška zodpověděla všechny odpovědi správně. Vybojovala tedy postup do celostátního kola, které se bude konat v březnu v Olomouci. Děti z našich farností se umístily následovně: 1. místo - Liduška Hrnčířiková, 2. místo - Anička Navrátilová a krásné 5. místo Bětuška Hrnčířiková. Blahopřeji.

Věřím, že Lidušce se bude dařit i v celostátním kole, a přeji nejen jí, ale všem dětem, aby měly radost z poznávání Božího slova a učily se podle něho i žít.

*Markéta Matlochová,
katechetka z Rokytnice*

Kdo by měl zájem ověřit si své znalosti Bible, může si zkusit odpovědět na vybrané otázky:

1. Přiřaď k sobě správné dvojice:

DAVID	ÁRON
KAIN	ÁBEL
ABRAHAM	GOLIÁŠ
MOJŽÍŠ	IZÁK

2. Mezi jména evangelistů se nám zamíchala jiná jména. Škrtni čtyři jména, která evangelistům nepatří:

JAN, FRANTIŠEK, ŠIMON, MATOUŠ,
MAREK, JAKUB, PAVEL, LUKÁŠ

3. Jak se jmenovalo moře, po kterém Ježíš kráčel?

a) Rudé b) Galilejské c) Mrtvé

Poděkování

Redakce Kaštánku děkuje všem autorům fotografií, především Romanu Albrechtovi, Vojtěchu Hlávkoví a dalším spolupracovníkům webu Člověk a víra, za laskavé svolení uveřejnit obrazové materiály v Kaštánku. Děkujeme také všem přispívatelům za milé články, vždyť bez nich by Kaštánek nemohl ani vzniknout. Pokud i vy chcete rozšířit řady autorů Kaštánku, neváhejte nás se svým článkem kontaktovat na e-mailu redakce.kastanek@seznam.cz

Bible, co je Bible?

Jen obyčejná kniha snad?
Co může člověku dnes dát -
je přece osvícené století.
Je to jen kniha bajek pro děti?
Co je to vlastně Bible?
Ta kniha celé věky přežila,
tak mnohá srdce zcela změnila,
jak mnohým dává i dnes sílu k žití

a v temnu jako jasné světlo svítí.
Víš, co je to Bible?
Tou knihou mluví k lidem Bůh.
A jestli srdce otevřeš i sluch,
i tobě ukáže, jak správně žít.
Pak mír a pokoj budeš v srdci mít.
Bible je Slovo Boží.

Věra Gajdošíková

Biblická hodina pro dospělé

Když nám o. Tomáš při nedělních ohláškách nabídl setkávání nad Biblií, zardovali jsme se. Poprvé jsme se sešli na faře v Rokytnici 11. 9. 2019 v 18.30 hod. Nesměle jsme si posedali kolem stolu a čekali, co přijde. Otec Tomáš nás mile přivítal a prosebnou modlitbou k Duchu Svatému jsme se přenesli do tajů Písma svatého. Nastínil nám, co má pro nás připravené a z čeho budeme čerpat. Samozřejmě z Písma svatého a knihy Ježíš Nazaretský od Benedikta XVI. Potom nám již nic nebránilo, abychom se pustili do práce. Dověděli jsme se, že celá Bible je souhrn knih a jakými jazyky byla psána (hebrejsky a řecky). Ukázal nám, jak vypadají hebrejská a řecká abeceda i cyrilometodějská hlaholice. Mohli jsme si vyzkoušet přepsat kousek překladu.

Další setkání byla neméně působivá. Začali jsme pracovat s Biblií. Hovořili jsme o křtu Pána Ježíše a porovnávali texty sv. Lukáše s texty sv. Matouše. Přečetli jsme si, jak se hovořilo a psalo o Pánu Ježíši v mimobiblických textech ve světě té doby (Talmud, Josefus Flavius, Tacitus). „Pokušení v poušti“ bylo další téma. Mohli jsme se podívat (pořad ČT D – Biblická pátrání), jak poušť, kde Pán Ježíš chodil a byl vystavován pokušení, vypadá dnes. Naše představy se v mnohém rozcházeły s realitou. Potom jsme se vrátili k textu Písma. Bylo to tak působivé, že když jsme odcházeli, věděli jsme, že naše myšlenky a modlitby se budou k tomuto tématu vracet.

Co je tedy setkávání nad Biblií? Dalo by

se jednoduše říci, že je to setkání lidí nad textem. Myslím ale, že je to mnohem víc a že stojí za to přijít.....

*Dana Fiurášková,
Majetín*

Pohledy a názory jednou větou:

Věřím, že mnozí z nás mají někdy problém při čtení Písma svatého a s pochopením některých textů, které nám Bible předkládá. Právě proto si myslím, že společné setkávání věřících nad Biblií, kdy si o nich můžeme povídat a dát je do správných souvislostí i s dějinnými událostmi, v nichž byly psány, nám pomáhá nejen lépe chápat Bibli, ale hlavně nám pomáhá lépe poznat a přibližovat se Bohu.

Dagmar Pacáková, Brodek

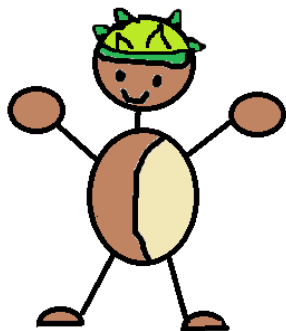
Výzva otce Tomáše mě zaujala. Patřím do generace, která měla v dospívání jen malou možnost chodit do náboženství. V podobě biblických hodin se nám tak otevírá možnost v souvislosti slyšet, hovořit, poznávat, sdílet se a modlit tak, jak nám to bylo dříve odepřeno.

Marie Doležalová, Brodek

Můj názor na biblickou hodinu? Chodím na Alfa kurz, ale kdybych měla více času, určitě bych chodila i na biblickou hodinu. Je to dobrá možnost sdílet se s ostatními farníky.

Kristýna Dostálová, Majetín

Koutek pro děti: Vánoční stromeček

Až si tohle přečtete, tak zjistíte, že náš stromeček je ve skutečnosti moderní. Tato tradice pochází ze sousedního Německa. Stromeček byl prvně zdoben

jen ořechy, jablky a jinými potravinami. Až v 18. století na něj začali dávat svíčky, které byly později nahrazeny světýlky. Stromeček bylo zvykem věšet nad jídelní stůl neobvyklým způsobem, a to zavěšením špičkou dolů.

U nás vánoční stromeček nemá dlouhou tradici. Češi ho poprvé postavili pro své přátele až roku 1812. Velký vánoční strom byl postaven ještě později na náměstí Svobody spisovatelem Rudolfem Těsnohlídkem, tedy autorem Lišky Bystroušky. Rozšířené je rovněž vánoční zdobení živě rostoucích stromů. Jeden máme i v Rokytnici. Nejvyšším živě rostoucím vánočně ozdobeným stromem v Česku je smrk v Mladkově, který dosahuje výšky 30,57 m.

Ozdob si svůj stromeček, vyzkoušej to jako zastara a dej tam různé ovoce.

*Liduška Hrnčířiková,
Rokytnice*

Jaký má můj život smysl?
Jde v životě o víc?

ZVEME VÁS NA

KURZ ALFA V PŘEROVĚ

ve čtvrtky 9. ledna - 2. dubna 2020
od 18h na Centru Sonus

VSTUP VOLNÝ

Poznejte základy křesťanské víry

Každé setkání začíná společným občerstvením
v přátelské atmosféře.

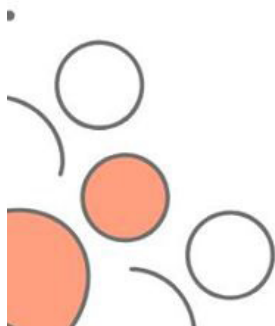
Přihlašujte se prosím předem na:

alfakurz.prerov@gmail.com

nebo **+420 605 461 252**

Více informací na:

kurzalfaprerov.webnode.cz

Očekávané události

Vánoční koncert

Rokytnice, středa 25. 12. v 17.00

Tóny Vánoc 2019

Citov, čtvrtek 26. 12. v 10.30

Adorační den za rodiny

Citov, sobota 28. 12. od 11.30 do 17.00

Děti zpívají u jeslíček

Rokytnice, sobota 28. 12. v 17.00

Silvestrovská vycházka

Císařov, úterý 31. 12. od 13.00

Te Deum na poděkování za uplynulý rok

Rokytnice, úterý 31. 12. v 17.00

Po mši svaté následuje tichá adorace zakončená večerními chválami a – podle vašich časových možností – další společný program na faře.

Kadidlo pro Krále

Rokytnice, pátek 3. 1. v 17.00

Po mši svaté následuje adorace s požehnaním koledníků Tříkrálové sbírky. Účast králů ze všech našich obcí (nejlépe v kostýmech) i vedoucích kolednických skupin je velice důležitá.

Tříkrálová sbírka 2020

V našich obcích nejspíš v sobotu 4. 1.

Biblická hodina pro dospělé (7)

Rokytnice – fara, středa 8. 1. v 18.30

Další termín: 5. 2.

Nový Kurz Alfa na Sonusu

Přerov – Sonus, čtvrtek 9. 1. v 18.00

Misijní sestry (řeholnice z Přerova) otevírají novou Alfou, která bude probíhat každý čtvrtek do 2. 4. Pořadatelky prosí zájemce o nahlášení účasti kvůli přípravě jídla.

Setkání s hlavní koordinátorkou hnutí Modlitby matek

Kojetín – Dům sv. Josefa, pátek 17. 1. v 16.30

Formace SJVS se sestrou Kateřinou

Rokytnice, sobota 18. 1. od 9.00

Farní ples v Přerově

Přerov – Měšťák, sobota 18. 1. od 20.00

Podporujeme manželství

Přerov – Sonus, středa 22. 1. v 18.00

další termíny: 29. 1. + 5. 2. + 12. 2.

Série přednášek pro veřejnost probere témata z přípravy snoubenců na církevní svatbu: (1) já a moje rodina; (2) víra a vztah k Bohu v manželství; (3) sexualita a plánované rodičovství; (4) muž a žena, komunikace a konflikty.

Modlitby matek – triduum

Citov, od pátku 24. 1. do neděle 26. 1.

Farní ples v Kokorách

Kokory, sobota 25. 1. od 20.00

Letecké boje nad Rokytnicí a okolím (1944)

Rokytnice – fara, neděle 26. 1. v 16.00

Nedávné 75. výročí významné události nám při své přednášce pro veřejnost přiblíží znalec historie, Mgr. Dalibor Jandásek z Rokytnice.

Víkendovka s Edenem

Charváty – fara,

od čtvrtku 30. 1. (večer) do neděle 2. 2.

Farní kvízová liga (1)

Rokytnice – fara, sobota 15. 2. v 17.00

Druhý ročník oblíbené soutěže bude mít jen tři kola. Není nutno účastnit se pokaždé. Další termíny – plánované na faru do Brodku a Citova – teprve budou stanoveny.